

Harul

Tit 2.11,12: Pentru că harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat, învățându-ne ca, după ce am tăgăduit neevlavia și poftele lumești, să trăim cu cumpătate și cu dreptate și cu evlavie în veacul prezent.

Cu acest cuvânt prețios al bătrânului apostol Pavel vrem ca la începutul noului an să-l salutăm pe prietenosul nostru cititor. Anul vechi a rămas în urma noastră, cu durerile, dezamăgirile și vicisitudinile sale, dar și cu feluritele sale înviorări și bucurii. A trecut, s-a dus pentru totdeauna! Numai amintirea ne-a rămas. Dar nu, a mai rămas ceva: harul - care în anul trecut ne-a însoțit atât de fidel – strălucește la începutul noului an cu aceeași splendoare minunată. El nu s-a schimbat, n-a devenit mai neînsemnat; el vrea și în continuare să-și dovedească puterea în toți cei care cred, pentru ca ei „să trăiască cu cumpătate și cu dreptate și cu evlavie în veacul prezent”. Dar înainte de toate, el vrea să devină puternic pentru păcătoșii care până acum încă au fost legați cu lanțurile lui satan, neputincioși și incapabili să le rupă. El vrea să-i elibereze pe sărmanii prizonieri neajutorați de sub stăpânirea acestui vrăjmaș îngrozitor, și să-i facă copii fericiți ai lui Dumnezeu.

Da, Dumnezeu să fie lăudat! Timpul harului încă mai durează. În fiecare zi mai pot fi depuse cereri de grațiere către Împăratul împăraților; dar termenul expiră. În curând va fi prea târziu. În zilele lui Noe, harul lui Dumnezeu a așteptat cu răbdare 120 de ani. Dar oamenilor nu le-a păsat de el; „Mâncau, beau, se însurau, se măritau, până când a venit potopul și i-a omorât pe toți” (Luca 17.27). Este grav acest „până când”! Harul a fost oferit mult, mult timp; dar el a fost disprețuit, până a năvălit judecata îngrozitoare.

Despre Alexandru cel Mare, vestitul împărat al Macedoniei, care a cucerit odinioară lumea într-un irezistibil marș victorios, se povestește următoarea procedură ciudată. Când se afla cu oștile sale în fața unei cetăți întărite, amplasa un felinar mare, vizibil de departe, care ardea zi și noapte. Celor asediați trimeea să li se spună că atâta timp cât arde felinarul au timp să chibzuiască; dar de îndată ce felinarul este spart și stins, cetatea, cu tot ce adăpostește în ea, va cădea pradă neîndurător distrugerii. Și așa cum spunea, așa se și petrecea. Felinarul, odată spart la ordinul său, nu mai exista nădejde. Macedonenii asediau cetatea, distrugeau pe toți cei care puteau purta o armă și ardeau locuințele și casele. Timpul de îndurare se sfârșise.

În mod asemănător se petrece povestea câte unui om individual. Lunga răbdare a lui Dumnezeu este mare, dar dacă omul nu vrea să se lase sfătuit și avertizat, ea ajunge la capăt, de multe ori dintr-odată și neașteptat. Felinarul se stinge și noaptea veșnică, întunecoasă, îi înconjoară pe cei șovăielnici.

Jakob B. era fermier de meserie și trăia împreună cu soția sa și cu cei cinci copii într-un sat izolat. El era un om harnic, cu bun-simț, un bun tată de familie și un soț iubitor. Vecinii săi îl considerau serios și evlavios. El ținea cu mare zel la îndeplinirea îndatoririlor sale religioase; puțini îi semănau în venirea punctuală la biserică. Și totuși – am putea să credem că este posibil? – Jakob B. nu-l cunoștea pe Mântuitorul. Emoțiile serioase și sentimentele cucernice țineau la el locul adevăratei evlavii; în viața sa practică, îndemnul Cuvântului lui Dumnezeu trebuiau de multe ori să dea un pas înapoi în fața intereselor și a plăcerilor sale.

Jakob era obișnuit să facă săptămânal o vizită târgușorului din apropiere. Acolo se întâlnea atunci regulat cu o serie de cunoscuți din starea sa socială. Acești oameni aveau permanent religiozitatea lui Jakob ca obiect al batjocurii lor. Dar el a rămas tare, până când, odată, cineva a făcut observația că el doar făcea pe evlaviosul, ca să ai bă trecere pe lângă preotul său și că el nu lua parte la bețiile lor dintr-un singur motiv, pentru că se temea de soția sa. Aceasta a fost prea mult pentru Jakob. El

a declarat cu fruntea încrețită că va face imediat dovada prescrierilor de care era învinuit. Sfârșitul chestiunii a fost că seducătorii săi au trebuit să-l ducă inconștient acasă seara târziu.

Pe nefericitul om îl chinuiau autoacuzări amare și remușcări serioase în dimineața următoare, când beția trecuse și creierul său încețoșat devenise din nou limpede. Un lucru devenise stabilit pentru el: pierduse toată încrederea prietenilor săi religioși. Pe de altă parte, se temea că o întoarcere la obiceiurile sale de mai înainte i-ar aduce batjocură și mai dură, da, disprețul total al cunoscuților săi nelegiuți. Sărmanul Jakob! Cum ar fi stat cu totul altfel situația sa, dacă ar fi cunoscut acum izvorul întregii puteri și al ajutorului! Prietenul „vameșilor și al păcătoșilor” nu l-ar fi batjocorit și nu l-ar fi disprețuit, nu, El l-ar fi primit cu brațele deschise. Dar ce a făcut nefericitul om? În loc să caute iertare la Isus, el a încercat să-și aducă la tăcere glasul conștiinței, prin repetarea păcatului său.

A urmat o perioadă îngrozitoare. Puterea lui Jakob de a se împotrivi răului scădea din zi în zi, în timp ce autoacuzările au devenit tot mai amare. După un șir de luni, disperarea și o sănătate zdruncinată au istovit forța sa vitală într-atât, încât nu mai rămăsese decât o umbră din bărbatul puternic de altădată.

Soția și copiii, care odinioară îi fuseseră mai scumpi decât orice, constituiau acum obiectele nevinovate asupra cărora își revărsa mânia și amărăciunea. Da, uneori se puteau salva de izbucnirile sale subite de furie numai prin fugă. Acesta era cazul mai ales în ziua Domnului, când pregătirile lor pentru mersul la biserică îi aminteau de vremurile fericite și ghimpele conștiinței acuzatoare se făcea simțit cu atât mai dureros.

Era de mirare că sărmanul om, după ce Îl părăsise pe Dumnezeu și se aruncase în brațele păcatului, începea să-și neglijeze și câmpurile? Totul mergea cu putere în regres și n-a durat foarte mult, că stătea cu familia sa în pragul sărăciei și a nenorocirii. Dar nimic nu-l mai putea scoate din starea de nepăsare. El decădea tot mai mult și mai mult, atât intern, cât și extern.

Acuzația mută, care era în înfățișarea palidă a copiilor săi și în ochii triști ai soției sale, nu putea să-i înduioșeze inima. Duhul rău, care intrase în el, subminase total chiar și afecțiunile sale pur umane.

Așa stăteau lucrurile cu Jakob, când autorul acestor rânduri a făcut cunoștință cu el. Ochii săi înroșiți, răcăciți, fața sa buhăită, statura sa istovită, dar înainte de toate, firea sa nestatornică, agitată, le mai am și astăzi, după mult timp, deslușit în amintire.

Când vorbeam cu nefericitul om despre consecințele îngrozitoare ale vieții sale – ruina deja aici, pe pământ, și pierzarea veșnică după aceea – el a fost de acord să recunoască toate explicațiile mele, dar n-a încercat nicio scuză; dar pe un ton cu adevărat înspăimântător a vorbit despre iad, unde el, după cum știa, va fi în curând. Părea într-adevăr să fie hotărât să piară în trup și suflet; starea sa prezentă și-o privea ca fiind fără nădejde. Da, așa face satan: întâi îl momește pe om la păcat și după aceea îl aruncă în disperare.

Nu mult după prima noastră întâlnire, Jakob l-a pierdut pe fiul său cel mai mare. În seara zilei în care a avut loc înmormântarea l-am vizitat pe nefericitul tată și i-am spus: „Dragul meu B., spuneți-mi odată sincer adevărul: Nu simțiți și tristețea stării dumneavoastră?”

M-a privit o clipă fix; trăsăturile sale exprimau o durere adâncă. Apoi s-a lovit sălbatic cu ambii pumni în piept și a strigat: „O, simt iadul aici! Sunt robul diavolului și voi fi tovarășul său pentru toată veșnicia. O, domnule, sunt pierdut, pierdut pentru totdeauna!”

„Nu pentru totdeauna”, i-am răspuns eu. „Pierdut sunteți sigur; dar Isus a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut (Luca 19.10). De aceea mai este nădejde și pentru dumneavoastră.”

El a clătinat din cap, și-a acoperit fața cu ambele mâini și a izbucnit în lacrimi. După aceea m-am rugat cu el și am părăsit locuința sărăcăcioasă cu promisiunea să revin curând.

Acelor prime vizite i-au urmat multe altele. Dar în starea lui Jakob nu era de remarcat nicio schimbare. Nicio rază de lumină a Evangheliei nu putea să străpungă întunericul care înconjura sufletul său; dar nici nu era de recunoscut vreo urmă de durere pentru că păcătuisese împotriva lui Dumnezeu. Ce-i drept, simțea tristețe și mâhnire pentru nenorocirea sa, deplângea cu amar că decăzuse atât de mult; dar o „întristare după voia lui Dumnezeu” (2 Corinteni 7.10) nu se arăta. Astfel a trecut iarăși o perioadă mai lungă.

Apoi, într-o sâmbătă după-amiază am observat o mare schimbare la el. În contrast cu firea sa așa de agitată de mai înainte, o liniște ciudată îl învăluia; o licărire de speranță părea să lumineze trăsăturile sale brăzdate.

„Ei, B. –” am întrebat eu într-o așteptare bucuroasă, „ați găsit pacea cu Dumnezeu prin sângele lui Isus?”

„Încă nu, încă nu”, a răspuns el, „dar sper că încetul cu încetul va fi mai bine. Am hotărât să mă despart de cunoscuții mei nelegiuți și să nu mai beau.”

Cu greu am putut să-mi ascund dezamăgirea pentru aceste cuvinte. „Dragul meu B.”, am spus eu, „ce ați rostit acum sună într-adevăr foarte frumos. Dar uitați ceva în acest caz. Vedeți dumneavoastră, chiar dacă ați fi în stare să rămâneți fidel hotărârii dumneavoastră, aceasta tot n-ar putea să ștergă nici măcar un păcat comis. Și știți foarte bine că ascultarea noastră, oricât de bună și de credincioasă ar fi, rămâne mereu incompletă și prin urmare, are nevoie chiar de ispășire. Lucrul cel mai bun, pe care un om poate să-l aducă, este înaintea lui Dumnezeu o haină murdară, zdrențăroasă. Cum să poată, deci, hotărârea dumneavoastră că nu veți mai bea de acum înainte, să ștergă vina imensă a vinei păcatului dumneavoastră? Nu, Jakob, sângele lui Hristos este singurul lucru care vă poate ajuta.”

„Voi face tot ce pot”, a fost răspunsul, „și Dumnezeu este într-adevăr îndurător.”

„Veți face tot ce puteți”, am strigat eu. „Dar pentru ce? Cumva ca să înfăptuiți ceea ce sângele lui Hristos a făcut deja? Păziți-vă de înșelătoriile lui satan! Dacă ați putea fi mântuit prin ascultare, printr-o viață bună sau prin altele asemănătoare, atunci Hristos ar fi murit degeaba. El a făcut destul, ca să vă mântuiască, dar, de asemenea, numai El poate să vă mântuiască. „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit”, așa sună mesajul divin. Și mai departe „Dar celui care nu lucrează, ci crede în Cel care-l îndreptățește pe cel neevlavios, credința lui i se socotește ca dreptate.” (Romani 4.5).

B. n-a răspuns nimic; fără îndoială că nu știa să răspundă nimic la aceasta. Nici zilele și săptămânile următoare, în care iar și iar a fost rugat în modul cel mai insistent să nu disprețuiască totuși harul lui Dumnezeu, n-au produs niciun fel de schimbare în mentalitatea bietului om. Ah! Inima omului se opune Evangheliei minunate despre harul lui Dumnezeu. Ea preferă să facă cele mai fără perspectivă și mai grele încercări, ca să se îmbunătățească, să țină Legea, decât să se deschidă harului liber, deplin și necondiționat al lui Dumnezeu.

Ceea ce n-am considerat niciodată ca posibil, aceea s-a întâmplat: din vameș și păcătos a devenit fariseu. B. a renunțat complet la relația sa rea cu cunoscuții săi; da, dar nu numai aceasta; el chiar le-a atras atenția, în mod repetat și serios, asupra felului greșit al vieții și al îndeletnicirii lor. În timp ce unii batjocoreau în legătură cu aceasta, alții proceau că el va fi din nou unul de-al lor într-un timp nu prea îndepărtat.

Nu mult după aceea l-a apucat o febră acută, care l-a dus în pragul veșniciei. Oare nu va ajunge, în sfârșit, să înțeleagă? m-am întrebat eu. Nu, el privea cu liniște și cu stăpânire de sine spre moartea care se apropia vizibil, în timp ce avea încredere în presupusul merit al unei vieți

îmbunătățite. În ciuda așteptării, s-a însănătoșit. Deja după câteva săptămâni era în stare să părăsească patul. L-am mai vizitat o dată. Ședea în apropierea sobei. În trăsăturile sale era o expresie de adâncă nemulțumire. Am fost uimit, dar enigma avea să-mi fie dezlegată curând. Când am făcut mențiunea că însănătoșirea neașteptată l-a umplut totuși sigur cu mulțumire și adorare față de Dumnezeu, el m-a privit încruntat. Dar cât de îngrozit am fost când mi-a răspuns pe un ton mândros, că acum l-a slujit lui Dumnezeu destul de mult timp; că nu intenționa să-l slujească mai departe. El a încheiat cu cuvintele: „Alții, care beau, înjură și pângăresc duminica sunt complet sănătoși, în timp ce eu, care mi-am dat cea mai mare osteneală să devin mai bun, a trebuit să mă îmbolnăvesc”.

Un junghi mi-a trecut prin inimă când am auzit aceste cuvinte. Am încercat să-i pun în față răul și cutezanța limbajului său; dar totul a fost zadarnic. În sfârșit, a trebuit să plec trist de acolo. Din ziua aceea a respins nepoliticos toate vizitele mele și s-a aruncat din nou în viața sa păcătoasă de mai înainte.

Au trecut ani. Locuiam de mult într-o altă localitate și nu mai auzisem nimic despre B.; numai amintirea lui ieșea la suprafață în memoria mea, din când în când, ca un vis urât.

Într-o zi mi-a căzut în mână o foaie de ziar. Am aruncat o privire înăuntru. Deodată, ochii mi-au rămas lipiți de un pasaj și cu adâncă emoție am citit următoarea notiță:

„Lunea trecută s-a găsit corpul unui anume Jakob B., mort într-un șanț, nu departe de localitatea C-. Cel accidentat a fost un bețiv notoriu. El a părăsit duminică seara cârciuma „La lebăda” în stare de ebrietate și în drum spre casă trebuie să fi căzut în șanțul plin cu mâl, unde și-a găsit moartea prin sufocare. El a lăsat în urmă o soție și numeroși copii, în mare sărăcie.”

După cum am aflat mai târziu, nefericita femeie a murit câteva luni după moarte soțului ei, probabil de inimă frântă. Copiii au căzut în sarcina comunității.

Ce final groaznic! Cât timp a așteptat îndelunga răbdare a lui Dumnezeu și în acest caz! Cât de bogat s-a arătat harul Său! Dar bunul Păstor a căutat și a atras zadarnic oița rătăcită, zadarnic și-a întins Dumnezeu brațele de har spre fiul pierdut. „El n-a vrut să vină”, așa se spunea și despre el; și unde a mers el acum?!

Scump cititor neconvertit! Inima se cutremură la această întrebare. Iuda s-a dus odinioară la locul său; și acest disprețuitor al harului lui Dumnezeu s-a dus la locul său. Veșnicia și-a închis porțile în urma sa. Dar cum va fi cândva cu tine? Poate că nu ești un disprețuitor vădit al harului divin, dar ignori marea mântuire, pe care ți-o oferă Dumnezeu. Ai făcut-o deja de mult; și în anul trecut, din nou. O, cum vei scăpa? Nu degeaba îndeamnă Dumnezeu atât de sincer: „Căutați pe DOMNUL cât timp se poate găsi; chemați-L cât timp este aproape. Să-și părăsească cel rău calea sa și omul nedrept gândurile sale și să se întoarcă la DOMNUL - și El va avea milă de el - și la Dumnezeul nostru, pentru că El nu obosește iertând.” (Isaia 55.6,7.) Vine ceasul când Dumnezeu nu va mai răspunde celui care întreabă și nu se va mai lăsa găsit de cel care-L caută. (Proverbe 1.28.) Astăzi, spune Dumnezeu; astăzi, îndeamnă glasurile trimișilor Săi. O, ascultă îndemnul și urmează-l! Atunci vei putea să intri în noul an cu strigătul de bucurie:

*Eu căpătat-am îndurare,
Deși nu mi s-a cuvenit!
Consider că-i minune mare,
Ce inima mea n-a dorit.
Dar știu și bucuroși eu sunt,
Laud îndurarea orișicând.*